

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΔΕΥΤΙΚΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΟΥΝΤΗΣ.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑΙ

Β'. ΖΑΡΚΟ-ΤΡΙΚΑΛΛΑ-ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑΙ.

'Εν Τρικάλους, τὴν 2 Ὀκτωβρίου 1881.

Ἀγαπητέ μοι Βλάσσε,

Ὁδεύων πρὸς τὰ Τρίκαλα ἐσταμάτησα χθὲς μεσημβρίαν εἰς τὸ χωρίον Ζάρκο. Μετὰ τῶν πρώτων χωρικῶν προϋπήνησεν ἡμᾶς ὁ κληρὸς. Καὶ τοι ἀπουσιάζοντος τοῦ ἐπισκόπου Γρηγορίου, κατέλυσα ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ, ἐν ἣ καὶ ἐγευματίσθαι. Ἦνεν ὁ τέταρτος ἐπίσκοπος, τὸν ὁποῖον ἠδυνάμην νὰ συναντήσω μέχρι τοῦδε. Βραδύτερον, ἴσως ἐν ἄλλῃ ἐπιστολῇ μου, σοὶ εἰπῶ ἐὰν ἡ καλογηρικὴ αὕτη πολυτέλεια ὠφέλησέ πως τὴν Θεσσαλίαν κατὰ τοὺς δυστυχεῖς τῆς δουλείας χρόνους, ὡς συνεκράτησε τὸν ἔθνικόν χαρακτήρα καὶ τὴν γλῶσσαν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἄλλοτε. Τὸ Ζάρκο ἀπέχει τέσσαρας τῆς Λαρίσης ὥρας καὶ 25 τῶν Τρικκάλων. Ἦνεν χωρίον, οἰκούμενον ἐκ 2500 ψυχῶν, ἔχον ἑλληνικὸν καὶ ἀλλοδιδακτικὸν σχολεῖον καὶ μονὴν, ἥς ἡγεῖται ἰσχνὸς καὶ προσηνέστατος καλόγηρος, ὁ Γεράσιμος. Ἀλλὰ τὸ Ζάρκο πάσχει, διότι εἶναι κτῆμα πλουσίου χριστιανοῦ, τοῦ ὁποῦ ἀντιπρόσωπος τυγχάνει ὁ Σπυράκης Ἐφέντης, χριστιανὸς ἀνηλεὲς, ὡς φωνάζουσιν οἱ χωρικοί, Ἰησοῦτης τοῦ ὁποῦ ἡ λαλιά καὶ τὸ βλέμμα, ὡς ἐπέισθην πρὸ μικροῦ, προδίδουσιν ἄνδρα ὑπουλον καὶ ἐν κρυπτῷ πάντοτε βουλευόμενον. Ἡ προσηνέστατος προσήνεια, οἱ γλυκύτατοι καὶ δουλικοὶ λόγοι, ἡ παντελής ἀκίνησις τοῦ σώματός του ὅταν λαλῇ, μετέπαυσαν. Τὸ ἄνωθεν τοῦ Ζάρκου ἐρημοκκλησίον τοῦ προφῆτου Ἡλίου ἀποτελεῖ γραφικὴν εἰκόνα, μοὶ εἶπον δ' ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς Μονῆς ἐκτείνεται πρὸ τοῦ θεατοῦ μαγικὴ ἡ μεγάλη αὕτη πεδιάς.

Ἀληθῶς ἡ πεδιάς τῶν Τρικκάλων εἶνε ποικιλωτέρα, μᾶλλον ἀναπαύουσα τὴν ὄρασιν καὶ τρέφουσα τὸ πνεῦμα. Βλέπεις δένδρα, διέρχεται ὁδοιπορῶν διὰ συσκίων καὶ δρο-

σερῶν φυτειῶν· κάπου ὀλίγον μακρὰν σου συναντᾷς καὶ λοφίσκον καὶ γυμνὸν βουνόν. Ἄ! με εἶχε κουράσει πολὺ τῆς πεδιάδος τῆς Λαρίσης ἡ γυμνότης καὶ ἡ μονοτονία! Πρὶν ἀναγνωρίσης χωρίον τι ἢ πόλιν, διακρίνεις μακρόθεν μέγαν κήπον· ἐφ' ὅσον πλησιάζεις, ἀντικρύζεις τὰς κορυφὰς τῶν μιναρῶν καὶ ἔπειτα ἐν τέλει ἀνακαλύπτεις τὰς καλύβας ἢ τοὺς οἴκους. Τὴν ἀπέραντον ταύτην ἑκτασιν γῆς, τῆς ὁποίας τὸ κέντρον κρατοῦσι τὰ Τρίκαλα, καλοῦσιν ἐν ταῦθα Κάμπον. Φαντάσου πρὸς στιγμήν ὅτι εἶσαι κατὰ μου ἐντὸς τοῦ φρουρίου Τρικκάλων. Ὁ Κάμπος οὕτως παρουσιάζεται πρὸ ἐμοῦ ποικιλλόμενος ἐκ σκιερῶν δασῶν, ἅτινα εἰσὶν ἐσπαρμένα εἰς διάφορα αὐτοῦ σημεῖα καὶ ὑποκρύπτουσι χωρία, πολίχνας καὶ πόλεις. Ἀντικρὺ καὶ ἀπώτατα πρὸς μεσημβρίαν κεῖται ἡ Καρδίτσα, ὀλίγον δεξιόθεν μεσημβρινό-ανατολίκως τὸ Φανάρι ἐπὶ γραφικοῦ λόφου, κάτωθεν μου ἡ πόλις παρέχει ὄψιν πρασίνην καὶ χλοερὰν, ὡς ἐκ τῶν δένδρων ἅτινα εἰσὶν ἐγκατεσπαρμένα καὶ τὴν περιβάλλουσιν. Ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς διέρχεται καὶ τὴν διχοτομεῖ ποτάμιον, τὸ ὁποῖον οἱ κάτοικοι καλοῦν Τρικκαλινόν. Πρὸς βορρᾶν διακρίνω τὴν Καλαμπάκαν, ἥτοι τοὺς ἀρχαίους Σταγούς, καὶ ὑπὲρ ταύτην τοὺς ὠραίους βράχους, ὅπισθεν τῶν ὁποίων τὰ Μετέωρα. Ὁ ἥλιος δύει ὑπὸ τὸ ὄρος Κόζα-κα, καὶ πρὸς ἀνατολὰς ἐκτείνεται ἡ ἄλλη μεγάλη τῆς Λαρίσης πεδιάς.

Εἰς Τρίκαλα εἰσῆλθον τὴν ἐννάτην τῆς νυκτὸς χθὲς. Καθ' ὁδὸν εἶχον μάθει παρ' ὁδοιπόρου ὅτι τὴν ἡμέραν ἔφθασεν ὁ Βασιλεὺς, προερχόμενος ἐκ Καλαμπάκας. Πράγματι ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτὸς ἔβλεπον, δύο ὥρας πρὸ τῆς πόλεως, μακρὰν φωτὸς γραμμὴν ἐπὶ τοῦ φρουρίου, καὶ ἐν τῷ αὐρανῷ πυραύλους διασχίζοντας διὰ χρυσῶν ἐλιγμῶν τὸ σκοτόν. Εἰσῆλθον καὶ παρέστην εἰς ἀληθῆ ἔθνικὴν πανήγυριν. Ἡ πόλις ἐπλεεν ἐντὸς γλυκυτάτου φωτὸς διαφόρων χρωμάτων· οἱ κάτοικοι πάντες κατελάμβανον πάσας τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς δύο γεφύρας συνωθούμενοι, φρενητιωδῶς ζητωκραυγάζοντες, λαμπαδηφορῶντες καὶ πετώντες εἰς τὸν ἕρα τὰ φέσια τῶν. Σημαίνει, μύρτοι καὶ δάφναι ἐκόσμουσαν τὰς οἰκίας καὶ τὰ καταστήματα. Καίτοι πεινῶν καὶ κατάρχοπος ἡσθάνθη ἰσχυρὸν κλονισμόν, ὅστις μοὶ ἔφερε δά-

κρυα. Μὴ μὲ φιλοδωρήσῃς κανὲν ἐπιθετοῦ, πρὶν ποτε πεισθῇς ὅτι ἀντέσχες καὶ συνεκράτησες ἐν ὁμοίαις στιγμαῖς ἀπαθῇ τὴν ψυχὴν σου. Ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ὁμῆρ Βέη, παρ' οὗ φιλοξενεῖται ὁ πρωθυπουργός, συνωθεῖται σύμπασα ἡ πόλις, κραυγάζουσα καὶ ὡσεὶ ἐμπνευσμένη. Ζητοῦσιν αὐτὸν ὅπως κατέλθῃ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ νέου ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τοῖς εἴπῃ γλυκεῖς τινὰς λόγους. Ὄταν ἐξῆλθον ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ μεγάλου τοῦ οἴκου τοῦ Βέη διαδρόμου καὶ εἶδα τὸ κῦμα ἐκεῖνο τοῦ φωτός καὶ ἤκουσα τοὺς πυροβολισμοὺς, ἐνόμισα ὅτι ἤμην ἐν νυκτὶ Μεγάλου Σαββάτου, καθ' ἣν ὥραν τελεῖται ἡ Ἀνάστασις. Καὶ ἀληθῶς ἐπανηχυρίζετο ἡ ἀνάστασις τῶσιν δούλων, τὴν νύκτα ἐκείνην!

Εἶνε πολὺ περίεργοι οἱ οἴκοι τῶν Βέηδων. Τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῶν, ὁμοιότητως σχεδὸν πανταχοῦ, ἀποτελεῖται ἐκ μακροῦ διχοδρόμου (χαγιάτι) ἔχοντος μεγάλα παράθυρα πρὸς τὴν αὐλὴν καὶ φέροντος πρὸς τέσσαρα εὐρύτατα δωμάτια, ὧν ἕκαστον εἰς ἐκάστην γωνίαν τοῦ ἐσωτερικοῦ χώρου τῆς οἰκίας. Μὴ σκανδαλισθῇς, ἐὰν ἀκούσῃς αἰφνης ὅτι εἰς πλείστας τῆς Θεσσαλίας πόλεις κατέλυσα καὶ ἐκοιμήθην ἐντὸς γυναικωνίτου. Αἱ ὠραῖαι χανούμισσαι ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς ὠδηγοῦντο ἔξω τοῦ χαρμελίου εἰς ἄλλο τῆς οἰκίας διαμέρισμα, τὸ ὁποῖον οὔτε ἐγνώριζα οὔτε τὸ θάρρος ἡδυνάμην νὰ ἔχω ὅπως τὸ πλησιάζω. Ἡμὴν λοιπὸν ἐντὸς παραδείσου, ὡς σκέπτεσαι βεβαίως, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἔλειπον οἱ θεοί. Δυστυχῶς ὁμως παρέμενε τὸ πνεῦμα τῶν ὠραίων ὀθωμανίδων μυστηριώδες καὶ ἀόρατον, καὶ ἀνέπνεε τις ἐκεῖ μεθυστικὸν ἄρωμα, τὸ ὁποῖον ἀναδίδει ἡ ὠραία γυνὴ πανταχοῦ ὅθεν διέλθῃ. Αἱ διαφανέσταται σινδόνες, ἐφ' ὧν ἀνεπαύετο τὸ σῶμά μου, τὰ κομψὰ ἐραπλώματα, ἅτινα ἐκάλυπτον αὐτὸ, κατὰστικτα πάντα ἐκ χρυσοῦ βαρυτίμου, παρῆγον γλυκύτατον θάλπος, διαλῦον ὡς εὐεργετικὴ ἐστία τὴν νοσηρὰν ὑγρασίαν τῆς νυκτός.

Τί εἶνε **χανούμισσα**, καὶ διατί τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐνέπνευσε πάντοτε τὴσιν ποιήσιν, τοσοῦτον πάθος καὶ πόθον;

Εἶνε γυνὴ καὶ αὐτὴ ὡς τὸ πολὺ ὠραία, λευκὴ καὶ εὐσώμος, ὡς εἶνε αἱ ἡμέτεραι Κυραῖ. Ἀλλ' ἐκ τοῦ κάλλους ὅλου δὲν βλέπεις εἰμὴ ὠραίους ὀφθαλμοὺς καὶ ἐλάχιστον τμήμα προσώπου. Τὸ λευκότεον κάλυμμα, τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὴν χανούμισσαν ἀπὸ κεφαλῆς, καὶ μόνον τὰ ὄμματα ἀφίνει ἐλεύθερα, κεντᾷ τὴν ἐπιθυμίαν θερμῶς καὶ ἀναπτεροῖ τὴν φαντασίαν τοῦ διαβάτου. Παρὰ ταῖς πλουσίαις ὁ πέπλος αὐτὸς εἶνε διαφανέστατος, ἐπιτρέπων καὶ οἱ ὠραῖοι τοῦ προσώπου χαρακτῆρες νὰ διακρίνωνται, καὶ τοῦ σώματος νὰ διαγράφηται ἡ ἐμμέλεια καὶ χάρις. Ὑπὸ τὸν λεπτόν τοῦτον μετάξινον πέπλον φαίνεται ἐσθῆς, ἀκολουθοῦσα τοῦ Βῦρωπαϊκοῦ συρμοῦ πᾶσαν ἰδιοτροπίαν. Τὴν χεῖρα τῆς εὐγενοῦς ὀθωμανίδος περικαλύπτει μελανὴ κομψοτάτη χεῖρις, τοὺς δὲ μικροὺς πόδας τῆς σινδάλιον, τοῦ ὁποῦ τὴν ἐντέλειαν καὶ τέχνην καὶ ὁ κύριος Περπινιάς ἤθελε φθονῇ. Ἀλλ' ἡ χανούμισσα εἶνε ὁ ἀπηγορευμένος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καρπός, καὶ ἰδοὺ πῶς ἐξηγεῖται τὸ γόητρόν της. Ἤκουσα ὅτι ἀσφυκτεῖ ἐντὸς τοῦ γυναικωνίτου καὶ ἀποπειρᾶται μεθ' ἱκανῆς μέχρι τοῦδε ἐπιτυχίας ὅπως μὴ ἦ τοῦ λοιποῦ ξένη εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν καὶ τὰς ἡδονάς, τὸ ὑγιέστερον αὐτῇ τῆς κοινωνίας μέλος. . . Ἀλλ' ὁ πόθος τῆς οὗτο· εἶνε ἴσως ἡ πρώτη πλάνη, τὴν ὁποίαν ἡ γυνὴ θὰ ὑποστῇ. Ὄταν αὐρίον ἐξέλθῃ ἐλευθέρᾳ τοῦ χαρμελίου καὶ ἀποκαλύψῃ ἐντελῶς καὶ πρόσωπον καὶ σῶμα, ἐτελείωσέ! Τῆς χανούμισης τὸ βασίλειον ἀνεπιστρεπτὲ καταπίπτει, ὠραῖαι μου Ἀθηναῖαι!

Σοὺ γράφω ἀπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς παρ' ἣ καταλύω. Μετὰ τὰς χανουμίσσας στρέφω εἰς καλογήρους τὸν λόγον ἐννοῶ καλλίστα ὁποῖον ἐνδιαφέρει σου κινῶ. Μάθε λοιπὸν τὸ ὄνομα τῆς Σεβασμιότητός του καὶ παρέρχομαι. Μελέτιος, ἐκ Πελοποννήσου. Ἀλλ' ὁ οἶκός του ὑπέρεκειται τοῦ ποταμοῦ, ἐκάστη ὄχθη τοῦ ὁποῦ κατέχεται ὑπὸ ὑψηλῶν δένδρων, ἅτινα δίδουσι πολλὴν ποιητικὴν χροιάν καὶ χάριν. Ἐπὶ τῆς ἀπέναντι ὄχθης, ὑπὸ σκιᾶς καὶ δρόσον εἶνε τὸ

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ.

(Ἀνεκδοτικαὶ σημειώσεις.)

Ἀγαπητέ μοι Καλεβάν,

Ὁ σιτιστὴς τοῦ τρίτου λόχου ἐνδὸς τῶν προνομιοῦχων ταγματῶν, τῶν εὐρισκομένων δηλαδὴ εἰς τοὺς δέκα τρεῖς νομοὺς τοῦ παλαιοῦ βασιλείου, ἀνεῦρεν εἰς τὸ θυλάκιον χειμερινῆς στολῆς παραδοθείσης αὐτῷ ὑπὸ ἀπολυθέντος ἐπιστράτου τὰς ἐσωκλείστους σημειώσεις ἐντὸς κομψοῦ σημειωματαρίου ἀτάκτως ἐρριμμένας.

Ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος ἐφέρετο ἡ ἐπιγραφή:

Ἀναμνήσεις ἐπιστράτου,

ἐκεῖ δὲ ὅπου ἤρχιζον αἱ σημειώσεις διὰ δυσαναγνώστων χαρακτήρων—δὲν ἐπιστράτος δὲν ἦτο φαίνεται καλλιγράφος—ἦσαν γεγραμμέναι αἱ ἐξῆς λέξεις ἐπὶ κεφαλῆς τῆς σελίδος:

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Οἱ ἀρχηγοὶ μας — τύποι πρωταγωνιστῶν — ἀνέκδοτα.

Σοὶ τὰς πέμπω ἐν ἀντιγράφῳ ἵνα ἐντυφῇς εἰς αὐτάς,

προσέχων μὴ τὰς δώσῃς εἰς ἄλλους καὶ οὕτω ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα κάμουν τὸν κύκλον τῶν Ἀθηνῶν. Δὲν γνωρίζεις τί συμβαίνει. Δυνατὸν νὰ τὰς δημοσιεύσῃ κανεὶς καὶ ἐννοεῖς ὅτι τοῦτο θὰ μὲ δυσαρεστήσῃ. Γνωρίζεις τὴν ἰδέαν ἣν ἔχω ἐγὼ περὶ τῶν τοιούτων δημοσιεύσεων. Τοιαῦτα πράγματα δημοσιεύόμενα πολὺ μᾶς βλάπτουν ἀπέναντι τῆς Εὐρώπης.

Τῆς αὐτῆς μὲ ἐμὲ γνώμης εἶναι καὶ ὁ κ. Φιλήμων καὶ ἡ Ὠρα τῆς παρελθούσης Τρίτης.

Σὲ φιλῶ
Blowitz.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΠΙΣΤΡΑΤΟΥ.

1. Δυοῦστον, ἐν Λαμίᾳ.

Πρὸ ἑξ ἡμερῶν εἰς Λαμίαν καὶ ὁμως δὲν ἔχω ὀρεξιν νὰ σημειώσω τι ἐπὶ τῶν σελίδων σου, κομψόν μου καρτέ.

Ἀλλὰ καὶ τί νὰ σημειώσω; Οἱ κάτοικοι καὶ νὰ μᾶς ἀτενίσωσιν ἀποφεύγουν· αἱ κάτοικοι ἐπίσης· ὥστε ἀπὸ διαχύσεως ἢ συγκινήσεως οὐδεὶς φόβος νὰ ὑγρανθῶσιν αἱ σελίδες σου.

Θέλεις μονοτονίαν, ἀηδίαν;

Κίδοκι τοῦ Πασσᾶ. Φιλόκαλος ὁ πτωχὸς αὐτὸς πασσᾶς ! διότι εἶχε ἐκλέξει τὸ μελαγχολικώτερον μέρος τοῦ ποταμοῦ, κ' ἐκεῖ ἔστησε μικρὸν καφενεῖον καὶ κατεσκεύασε κομπόσατον κίδοκι, εἰς ὃ ἤρχετο κ' ἔπινε τὸν καφὲν κ' ἐκάπνιζε τὸ ναργιλέν του. Οὐδεὶς ἄλλος ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ. Μοὶ εἶπον ὅτι ἐκεῖ ὁ κομπὸς Πασσᾶς κατέτριβε μόνος μακρὰς ὥρας, τίς οἶδε ποῖα σκεπτόμενος ἢ μελετῶν, ποίου *σεβγῆ* ἄραγε τὰς τρικυμίας καὶ τοὺς σπαραγμοὺς ἀποκρύπτων. Ἐκεῖ κ' ἐγὼ σήμερον ἀναπαύομενος ἤκουσα ἀπὸ τοῦ πλησίον *μιναρὲ* ὠραῖον ἄσμα καλλιφῶ ου χότζα, καλοῦντος τοὺς πιστοὺς τοῦ Μωάμεθ εἰς προσευχὴν καὶ μετάνειαν. Τὸ ἄσμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον διὰ πρώτην ἤκουον φορὰν, οὐδὲ πάθους, οὐδ' ἄρμονίας ἔστερείτο. Μοὶ ἐφάνη τι κρᾶμα ἀμανῆ καὶ τροπαρίου τῆς Ἀνατολικῆς Ἑκκλησίας.

Ἐκ Λαρίσσης σοῦ ἔγραφον ὅτι δὲν ἠδυνάμην ἀκόμῃ νὰ σοῦ δώσω τοῦ Θεσσαλοῦ τὴν εἰκόνα. Σήμερον μοὶ ἐπιτρέπεται ἴσως νὰ προχωρήσω ὀλίγον. Εἶνε ἀρχέγονοι καὶ τοσοῦτον ἀπλᾶι αἱ κοινωναὶ αὗται, ὥστε οὔτε πολλὸς χρόνος ἀπαιτεῖται, οὔτε μελέτη βαθεῖα ἵνα τὰς γνωρίσῃς. Ἀρχομαι λοιπὸν τῶρα ἀπὸ ὧν ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων καὶ σοῦ περιγράψω συντομωτάτα φυσιογνωμίας, ἐκφράσεις καὶ τύπους. Ἀλλὰ περιμένε με διότι πνίγομαι εἰς γέλωτα. Τοὺς εἶδον παρὰ τῷ πρωθυπουργῷ ἐν ἑορτασίμῳ οἶονεῖ εὐρωπαϊκῇ στολῇ μὲ κολάρα, γάντια, κορδέλας—λαιμοδέτας ἤθελα νὰ εἰπῶ —διαφόρων φανταστικῶν σχημάτων καὶ χρωματισμῶν. Ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου δὲν εἶνε πάντοτε ἡ αὐτὴ, οἱ μορφασμοὶ τῶν ἀναμνησκουσιν ὅλα τὰ εἶδη τῶν προσώπων τῶν ἀποκρέω, τὰ ὁποῖα ἐφευρίσκει ἡ σατυρικὴ ἰδιοτροπία. Ὅταν ὁμιλῶσι, πᾶσχω καὶ σὺ παρακολουθεῖς τὴν ἀγωνίαν μεθ' ἧς ἐκβάλλουσι τὰς λέξεις ὅσον τὸ δυνατόν ἑλληνικὰς, ἅμα δὲ τελειώσῃ ἡ φράσις εἶνε κατακόκκινοι. Αἱ ὑποκλίσεις τῶν καὶ τὰ σχήματα μοὶ δίδουσιν εἰκόνα, ὅτε μὲν πετεινοῦ, ὅτε δὲ *μαριονέτας* ἑτεροκινήτου. Δυστυχεῖς ἄνθρωποι, διατὶ ταλαιπωροῦνται οὕ-

τω ! διατὶ ν' ἀφήσωσιν τὴν λευκὴν τῶν φουστανέλαν καὶ τοὺς ἀρχαίκοις καὶ ἀφελεῖς τῶν τρόπους ;
 Αὐριοῦν πρωτὶ θὰ ἴδω τὴν Καλαμπάκαν.

Z...

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ἡ χανοῦμισσα ἦτις ἐλιθοβόλησε τὸν Βασιλέα βεβαίως θὰ ἐπονομασθῇ ἡ *Χανοῦμισσα τῆς Καρδίτσας* μας.

Σκέψις φιλοπόλιδος :

Διὰ τὰ καταχεστήρια ἑδαπάνησε τὸ δημόσιον 167 χιλιάδας δραχμῶν· μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ ἠδύνατο νὰ κατασκευάσῃ 60 ἀποπάτους.

Τὴν εἰς Τατόι αἰσίαν ἔλευσιν τοῦ Βασιλέως δὲν τὴν ἐτηλεγράφησεν εἰς τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον οὔτε ὁ αὐτάρχεις, οὔτε ὁ Χαδζηπέτρος, οὔτε ὁ Καλλίνσκης, οὔτε κἀν ὁ Δέλης, ἀλλὰ κάποιος *Χόλτσμαν*, ὡς νὰ ἐλέγαμεν δὲ Κάστρος.

Ἐχομεν ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ μὴν ἀδικήσωμεν οὔτε τοὺς συμπολιτευομένους, οὔτε τοὺς ἀντιπολιτευομένους· καὶ ὅμως ὅταν οἱ μὲν λέγωσι περὶ τῶν ἄλλων διὰ τῆς ὥρας καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Πνεύματος ὅτι αθρηνοῦσι τὴν ἑλλειψιν τιμῶν ἀνθρώπων, τότε ἀναγκαζόμεθα νὰ πιστεύσωμεν καὶ τοὺς δύο.

Ἐν τῷ περὶ Βελενδζικῶν Βουλευμάτι αἱ καταθέσεις τοῦ ἄλλοτε Διευθυντοῦ τοῦ Λογιστηρίου ἐνοχοποιοῦσι τὸν κ.

Ἰδοὺ ἐπίκουροι ἐν ἀφθονίᾳ, ἀξιωματικοὶ ἐν πληθύνῃ, ἢ κλαίονσα μορφή τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀνατ. Ἑλλάδος κ. Δεσιδέρη καὶ οἱ περίπατοι τοῦ στρατηγοῦ κ. Σούτσου μὲ τὴν ἐξ ἐρίππων χωροφυλάκων συνοδείαν του. Νομίζεις ὅτι διαβαίνει ὁ Σερασκέρης ἢ ὁ Σανδραζάμης μὲ τοὺς *γιαβέρηδες* του.

Ἄν ἐρωτᾶτε καὶ ἀπὸ μουσικῆν, ἔχομεν μίαν ἄρπαν, ἓνα πλαγιάυλον καὶ ἓν βιολίον.

Τρέφομεθα ἐλεεινῶς καὶ πίνομεν οἶνον βαπτιζόμενον· ἐξάκις τῆς ἡμέρας ἐν τῷ ὕδατι ! Εὐτυχῶς εἶναι τρεῖς μόνον οἱ συνεταῖροι διευθυνταὶ τοῦ ξενοδοχείου μας, καὶ γίνονται χριστιανικώτατα αἱ ἀναδύσεις καὶ καταδύσεις τοῦ οἴνου, δηλαδὴ τρεῖς· ἂν καὶ ἡ τριάς τῶν συνεταίρων, ἕνεκα ἐλλειψέως μεταξὺ αὐτῶν συνεννοήσεως, κινδυνεύουσι νὰ ὑπολαμβάνωνται ὡς ἀνήκοντες εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν ἀναβαπτιστῶν.

Θέλεις καὶ ἄλλα ;

Ἐχομεν κορώνας γοερῶς κρωζούσας καὶ πελαργοὺς κροταλίζοντας τὰ ῥάμφη τῶν. Ἐχομεν καμήλους καὶ ἡμιόνους, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἔχομεν στρατιωτικούς.

Ἰδοὺ ἡ Δαμία.

4 Αὐγοῦστου αὐτόθι.

Ἄν ἐπέστελλον εἰς ἡμερῖδα τινα κωμικὴν θὰ ἐπέ-

γραφον τὴν ἐπιστολήν μου : *Συνάντησις Σούτσου καὶ Κοκκίδου*. Τὴν περιγράψω.

Βιόρρεται ὁ Κοκκίδης μὲ μικρὰν στολὴν καὶ τὸ παράσημον (!) λαμβάνει στάσις ῥήτορος ἢ Ἀλεξιάδου καὶ ἀναγινώσκει εἰς τὸν στρατηγὸν τὸ κεῖμενον τῶν ὁδηγίων τῆς ἐπιτροπῆς, περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν θὰ γίνῃ ἡ κατάληψις.

Σούτσος. Μὰ βρὲ ἀδελφε, πῶς τᾶκαναν ἔτσι ; Γιατὶ νὰ μὴ προχωρήσωμεν ἀπὸ 'κει, ἀπὸ 'κει . . . (Ὀνομάζει θέσεις τινάς).

Κοκκίδης. Μὰ, στρατηγέ μου, αὐτὰ πλέον εἶναι fait accomplis. Αὐτοὶ ἤκουαν τὸν Χιδαγέτ . . . Ὅ,τι τοὺς ἔλεγεν ἐκεῖνος . . .

Σούτσος. Μὰ λοιπὸν οἱ Τοῦρκοι δὲν ξέρουσι τὸν τόπον (!) Πάμε εἰς τὸν Μπλούμ.

Θέτει τὸν στρατιωτικὸν του πῖλον ἐπὶ τοῦ τριχίνου καλλύμματος τῆς κεφαλῆς, ὅπερ συνειθίζει νὰ φέρῃ διὰ τὸ σὺνᾶχι, καὶ ἀπέρχεται μετὰ τοῦ κ. Κοκκίδου ἀλλαλάζοντος.

5 Αὐγοῦστου αὐτόθι

Οἱ ἐπιτροποὶ ἐξῆλθον εἰς περίπατον ἐν πυκνῇ συνοδείᾳ χασκόντων Λαμιέων.

Χθὲς τὴν νύκτα τοὺς εἶδα ἐν τῇ πλατείᾳ. Ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς Μπλούμ εἶχεν ἠωρημένῃν ἀπὸ τοῦ βραχίον-